

Opfordring til Mængden om at gaae fra hinanden er stuet paa en vis selen Maade, og man har derfor hos § 100 stillet den Forbring, at denne Opfordring, overensstemmende med Grundlovens § 94, skal gjøres tre Gange i Kongens og Lovens Navn. Der opstaaer imidlertid fremdeles det Spørgsmaal, om Paragrafens Bestemmelse skal gives Anvendelse med Hensyn til det samlede Mængde paa offentlig Sted i Almindelighed eller indskrænkes til Forsamlinger af den tilfaldende Charakter under aaben Himmel. Kommissionen har, ligesom den tidligere Kommission, bestemt sig for det første Alternativ, idet man ikke kan antage, at det skulde være Meningen med Grundlovens § 93, der kun med Hensyn til Forsamlinger under aaben Himmel bestemmer, at de Betingelsesvise kunne forbydes, medens det med Hensyn til offentlige Forsamlinger i Almindelighed kun hedder, at Politiet har Ret til at overvære dem, — indirecte at ville santyde, at Politiet med Hensyn til offentlige Forsamlinger under Tag kun skal kunne benytte denne sin Nærvarelse til at mærke sig, hvad der passerer, og til at stride ind imod den eller de Enkelte, som maatte foretage sig noget Ulovligt, men derimod være udelukket fra paa Stedet at kunne opløse Forsamlingen, om den end knæet med at blive farlig for den offentlige Ordren. Der er ifølge Kommissionens Formening den væsentlig Forskjel imellem forud at kunne veent forbyde Afholdelsen af en Forsamling, paa den mere eller mindre løs Formodning om sammes Charakter, og at kunne opløse Forsamlingen, naar det har vist sig, at den udsætter Samfundens ordenen for Fare eller Forstyrrelse, og det synes unaturligt at ville nægte Dvirigheden Ret til at gjøre dette og nøde den til at lade en Forsamling vedblive, hvorpå muligvis de største Brændelser af Retsordenen kunne blive Følgen. Henviisningen til, at Dvirigheden kan bemægtige sig de enkelte Fredsforstyrrelser, kan ikke ansees; flybestgjørende, saavist som det let kan stille sig saaledes, at dette bliver factist umuligt og stundom endog kan bidrage til, at Dphidselsen bliver større, medens en volig og bestemt Opfordring til den hele Forsamling om at stilles ad, hvis Efterkommelse Loven paahyder, under Strafsansvar, vilde kunne ventes efterkommet,

ialtsald af den overveiende Mængde. At Dvirighedens Ret i dette som i andre Tilfælde kan misbruges, skal naturligvis ikke benægtes, men Bærnet derimod maa være det Ansvar, som Dvirigheden derved paadrager sig. Til den Indvending herimod, at denne Udsigt til Ansvar ikke giver tilstrækkelig Garanti, kan erindres, at under en saadan Forudsætning, nhtter det heller ikke at forbyde Dvirigheden, at opløse Forsamlingen, idet den da alligevel kan gjøre det i fornødent Fald ved Magts Anvendelse. Kommissionen har isvrigt ingenlunde overseet, at en modsat Anskuelse i den omhandlede Henseende er bleven gjort gjældende under Forhandlingen af, og har faaet sit Udtryk i Lovten af 11te Febr. d. A. angaaende Omordningen af Kjøbenhavns Politii, § 12; men man har af de paapegede Grunde ikke kunnet komme til anden Overbeviisning, end at denne modsatte Anskuelse ikke er vel begrundet, og man har derfor anseet det for rigtigst, at Spørgsmaalet ialtsald bliver paany fremdraget til en nærmere Prøvelse og Overveelse, idet man da nærer det Haab, at det vil blive besvaret i en formentlig rigtigere Retning. — Straffen for de Deeltagere i et Dpløb eller en paa offentligt Sted forsamlet Mængde, der ikke efterkomme Dvirighedens Opfordring om at stilles ad, — naturligvis under Forudsætning af, at det har været dem muligt at efterkomme den, — har man meent burde sættes i Almindelighed til Bøder eller Fængsel, dog med den Tilføining, at de, der vise sær Virksomhed i, trods Dvirighedens Paalæg om at forsvie sig bort, at stikke Af, og navnlig øve Vold mod Person og Gods, skulle straffes med Fængsel og under skjærpende Omstændigheder endog med Forbringshuusarbejde indtil 1 Aar. Selvfølgelig maa dog denne Vold ikke være rettet imod selve Dvirigheden; i saa Fald vil nemlig enten Dpløbet, forsaavidt Volden fremtræder som Resultat af en i Ord eller Gjæringer sig tilkjendegivende almindelig Hensigt hos Mængden til i Forening med Magt at modsætte sig Dvirigheden, antage Charakteren af en Opstand og gaae ind under Straffebestemmelserne i § 99, eller, forsaavidt dette ikke er Tilfældet, den eller de Enkelte, der øve Vold mod Dvirigheden, blive at straffe efter Udkastets §§ 94—96.